

Arrest

nr. 82 164 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. AKYAZI loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 23 december 2009 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 7 december 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een aangetekend schrijven aan, onder meer, de verzoekende partij, waarin wordt gesteld dat, gezien de verzoekende partij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft, zij tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, zij het bewijs levert van een duurzame lokale verankering in België, zij bovendien een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever heeft voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur en hetwelk minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon, de Dienst Vreemdelingenzaken onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats. Er wordt tevens aan herinnerd dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na de datum van verzending van dit aangetekend schrijven door de werkgever moet worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst.

Op 23 juni 2011 weigert het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest de arbeidsvergunning voor de verzoekende partij.

Op 9 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2009 werd ingediend (en op 23.12.2009 werd geactualiseerd) door:

A., R.(...) (R.R.: (...))

Geboren te Temara op (...)1988

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...) Elsene

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Er dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 27.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard, omwille van het feit dat ze werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (betrokkene haalt aan dat hij voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructies en zou een sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou hij hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden aan betrokkene d.d. 07.12.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven

van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest d.d. 23.06.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou sinds februari 2006 ononderbroken in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, zou de Nederlandse taal volledig beheersen, heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, zou sociale banden opgebouwd hebben en legt arbeidscontracten voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beweert dat hij naar België kwam, omwille van problemen in het land van herkomst. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

Op 13 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Reden van de beslissing

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Eerste middel

Schending van art. 9bis van de Verblijfwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van Behoorlijk bestuur ondermeer: het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf ingediend op basis van de inmiddels instructie van 7 juli 2009, meer bepaald op basis van criterium 2.8.B namelijk tewerkstelling.

Verweerder stelt dat op 23.06.2011 een weigering is tussengekomen inzake de aanvraag van de arbeidsvergunning.

Zij vermeldt niet of deze beslissing aan de werknemer, huidig verzoeker, is betekend en of er al dan niet beroep is ingesteld.

Minstens diende de bestreden beslissing vast te stellen dat de beslissing tot weigering van een arbeidsvergunning definitief is.

Het inmiddels vernietigde instructie stelde criteria voorop om, binnen de discretionaire bevoegdheid van de Minister om humanitaire redenen, geregulariseerd te worden.

Eén van deze criteria was 2.8: duurzame lokale verankering.

Het is aan de Minister om de precieze modaliteiten hiervan vast te stellen doch mag hierbij de wet niet miskennen of arbitrair te werk gaan.

Voor criterium 2.8B werd duurzame lokale verankering ingevuld als volgt: een ononderbroken verblijf in België sedert 31.03.2007 en de mogelijkheid te werken in de toekomst.

De aanvraag om een arbeidsvergunning diende binnen de drie maanden na het aangetekend schrijven van de DVZ gebeuren door de werkgever.

Het feit dat verzoeker uiteindelijk geen arbeidsvergunning kan voorleggen, staat geheel los van hem maar is te wijten aan de voorwaarden bij de aflevering van de arbeidsvergunning die te maken hebben met de werkgever.

Het is onredelijk om bij weigering van de arbeidsvergunning geen mogelijkheid te geven aan verzoeker een nieuwe werkgever aan te dragen.

Verzoeker is vandaag, oktober 2011 meer lokaal verankerd dan dat hij in oktober 2009 bij zijn regularisatie aanvraag was.

Indien de Minister van oordeel was dat hij om humanitaire redenen kon geregulariseerd worden op 07.12.2010, datum van het versturen van het aangetekende schrijven met toekenning verblijf onder voorbehoud, dan geldt evenzeer nu.

Zeggen dat verzoeker maar 1 kans krijgt of 1 werkgever kan aandragen is geen redelijke uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van de Minister, gezien dit geen verband houdt met de duurzame lokale verankering van verzoeker.”

2.2 Inzake de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat, opdat voldaan is aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, de vreemdeling een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Zij zet uiteen dat het feit dat zij uiteindelijk geen arbeidsvergunning kan voorleggen geheel losstaat van haar eigen persoon, doch te wijten is aan de voorwaarden bij de aflevering van de arbeidsvergunning die te maken hebben met de werkgever. De verzoekende partij acht het onredelijk geen mogelijkheid te hebben gekregen een nieuwe werkgever aan te dragen, minstens had de verwerende partij in de bestreden beslissing dienen vast te stellen dat de beslissing tot weigering van een arbeidsvergunning definitief was. Tevens duidt de verzoekende partij op de voorwaarde duurzame lokale verankering van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie en stelt dat zij op heden meer lokaal verankerd is dan ten tijde van het indienen van haar aanvraag. Zij betoogt dat indien de verwerende partij van oordeel was dat zij ten tijde van het indienen van haar aanvraag om humanitaire redenen kon worden geregulariseerd onder voorbehoud, dat evenzeer op heden geldt. Zeggen dat zij slechts één kans krijgt of één werkgever kan aandragen, is volgens de verzoekende partij geen redelijke uitoefening van de discretionaire bevoegdheid, gezien dit geen verband houdt met haar duurzame lokale verankering.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg - middels enkele elementen ter verantwoording - uitsluitend aan dat de verwerende partij niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie op grond van het motief dat zij geen arbeidskaart kon voorleggen, in hoofdzaak daar dit geen uitstaans heeft met haar duurzame lokale verankering. Deze voorwaarde een arbeidskaart B dienen voor te leggen, kadert in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt te volharden en *“meent middelen en argumenten te kunnen opwerpen”*, zoals zij eveneens heeft aangegeven in haar verzoek tot horen van 23 maart 2012.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enige middel is ongegrond.

2.3 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert,

zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Kosten

3.1 Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3.2 Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 10 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 10 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS